

РЕШЕНИЕ

№/11.12.2017 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 94-ТИ СЪСТАВ, в открито съдебно заседание на единадесети септември две хиляди и седемнадесета година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВЛАДИСЛАВА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря Вера Тасева, като разгледа докладваното от съдията **НАХД № 6430/2017 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на "Фокс Нетуъркс Груп България" ЕООД, ЕИК 131431836, против Наказателно постановление № РД-10-20/07.03.2017г., издадено от председател на Съвет за електронни медии, с което на основание чл. 126 ал. 1 вр. чл. 127 ал. 2 ЗРТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 17 ал. 2 ЗРТ в частта "предоставяне за разпространение на предавания, внушаващи национална нетърпимост".

В жалбата се излагат доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че наказателното постановление няма предвиденото в чл. 57 ЗАНН съдържание и по-конкретно - липсва описание на извършеното деяние в нарушение на чл. 57 ал. 1 т. 5 ЗАНН. Излагат се доводи, че не е осъществено административното нарушение, за което е санкционирано дружеството, тъй като излъченият епизод не внушава национална нетърпимост. По изложените съображения се прави искане за отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание дружеството - жалбоподател се представлява от адв. , която пледира за отмяна на наказателното постановление поради неправилно приложение на материалния закон. Поддържа, че излъченият епизод изразява позицията на автора по определен въпрос, като в същия не се съдържат квалификации и констатации по отношение на българската нация и по отношение на България. Счита за неприемлива тезата на наказващия орган, че национална нетърпимост се внушава и посредством използваните журналистически похвати. В депозираните писмени бележки излага подробни съображения, че дружеството - жалбоподател не е осъществило състава на вмененото му административно нарушение. Излагат се съображения, че в целия филм липсват квалификации към българската нация, като се отразяват единствено общоизвестни за обществото факти. Оспорва се твърдението на наказващия орган, че в негативна светлина е представен и гр. Шумен. Твърди се, че разпоредбата на чл. 17 ал. 2 ЗРТ изисква внушената нетърпимост да бъде целенасочена, недвусмислена и конкретизирана по отношение на българската нация. Поддържа се, че никъде във филма не се споменават българите като общност от хора и нация. По изложените съображения се прави искане за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

Въззиваемата страна, редовно уведомена, се представлява от юрк. , която моли атакуваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Излага съображения, че филмът внушава национална нетърпимост; направен е манипулативно и представя страната ни в негативна светлина, като същевременно липсва фактическа обосновка, като по този начин аудиторията се манипулира с внушения. Подробни съображения излага в писмени бележки.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата, въз основа на която е образувано настоящото производство, е процесуално допустима, доколкото е подадена от санкционираното юридическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

↓ На 14.07.2016г. в гр. София, в административната сграда на СЕМ свидетелката извършила преглед на запис от интегрираната система за мониторинг на СЕМ на програма "Нешънъл Джиографик" на доставчика на медийни услуги "Фокс Нетуъркс Груп България" ЕООД, при което било установено, че на 10.07.2016г. за времето от 15:00:38 часа до 15:59:25 часа по програма Нешънъл Джиографик бил предоставен за разпространение филмът: "Изследовател: Кървави антики".

Филмът от поредицата „Изследовател: Кървави антики” имал за цел да покаже как купувачите на антики в Европа и Америка спомагат за финансирането на най-страховитата терористична групировка на века ИДИЛ. В документалната лента географските локации, където работи екипът на Нешънъл Джиографик, могат условно да се разделят на три: „място на началото на трафика” (Турция, Газиантеп), „място на осъществяване на трафика” (България, Шумен), „място на реализирания трафик” (Англия, Лондон). Автор на филма е Иниго Гилмор, който определя себе си като разследващ журналист.

Предаването започва с предупреждение, че съдържа „тежки сцени, които някои зрители могат да приемат за смущаващи”. В краткото въведение в 15:01:24 ч., Иниго Гилмор казва: „...напоследък пристигат сведения, че в Лондон се продават крадени антики от региона. Това е лична обида. Аз живея тук. През май 2015 година бойци от Ислямска държава превземат сирийския град Палмира. Джихадистите го държат по-малко от година, но превръщат древните руини в касапница. Убиват затворници на сцената на римския амфитеатър, разрушават статуи, гробници и една от най-ценните сгради в Палмира - храмът на Бел. Но тази разруха е само една част от много по-мрачна история. Ислямска държава систематично плячкосва антики от Сирия и Ирак”. В кадър дават човек, чието лице е скрито със специален ефект, който казва: „Това носи толкова голяма печалба, че почти изпреварва търговията с петрол.”

Иниго Гилмор: „Ще се опитам да се приближа колкото мога до източника на черния пазар, за да науча как тези антики минават през фронтовите линии и международните граници. Кой ги пренася, кой ги купува и по този начин финансира фанатичите от Ислямска държава.”

В 15:02:22 се появява надпис на екрана (долу вляво): "Шумен новини: Древни артефакти иззети." Дават антики в кадър.

В 15:03:09 действието се пренася в Газиантеп, Турция, на 80 км. от територията, контролирана от ИДИЛ. Разследващият журналист е там, за да проследи търговията на крадени антики. Среща се с хора от сирийската опозиция. Заснема кадри и срещи с тайна камера. Гилмор обяснява, че това е град близо до турско-сирийската граница и твърди, че от началото на конфликта все по-силна параноя обхваща този град - „Войната се пренася в Турция. Знае се, че тук действат агенти на Ислямска държава.” Иниго Гилмор пътува към неговата свръзка, която има вътрешна информация за крадените антики и ролята на ИДИЛ в този таен бизнес. Гилмор се сдобива с внимателно пазения адрес на убежище, в което се срещат група сирийски

активисти под прикритие. Според Гилмор те имали информация за разграбването в Сирия, която били готови да споделят с журналист.

Гилмор се среща със сирийския археолог Ам ал Амр. Той е представен като бивш преподавател в Сирия и координатор на работата на пазителите на древното наследство. В 15:05:15 ч. преподавателят започва своя емоционален и носталгичен разказ за древните руини в Сирия. Казва: „Представете си как се чувстваме ние, сирийците. Виждал съм как слънцето изгрява при храма на Бел...виждал съм как светлината нахлува, когато стоиш в храма...виждал съм, но дъщерите ми няма да го видят.. няма го.”

В този момент влизат други активисти. Става ясно, че тези срещи се провеждат тайно, но въпреки това пазителите на наследството са се съгласили да разкажат за своите операции под прикритие, защото смятат, че скандалът може да им е от полза. Става ясно как пазителите на наследството се опитват тайно да записват местоположението на артефактите.

В 15:09 ч. Гилмор казва: „Ако гражданската война се финансира чрез кървави антики, аз смятам да го докажа. Възможно ли е антики от Палмира да се продават тук, в Турция?”

Докато пътува в автомобил, Гилмор води разговор по телефона с човек, представен като таен източник, измъчван от джихадистите. Журналистът го пита как стават нещата. Тайният източник казва: „Само преди две седмици убиха няколко журналисти. ...“.

Гилмор си урежда среща с него и твърди, че по този начин попада в полезрението на джихадистите. Тайният източник му показва лично снимани фотоси, на които се виждат част от древни руини - преди и след нападението на джихадистите. Той разказва за изнесените антики от Палмира. Твърди, че антиките са в Турция. Гилмор решава да се срещне с дилърите под прикритие и да запише тайно какво става.

Започва подготовката му за тази среща. Напрежението в документалното журналистическо разследване се засилва едновременно с въпросите на Гилмор: „Възможно ли е да са свързани с ИДИЛ?”, „Ще ме отвлекат ли?”.

Среща се с дилърите в парк. Тръгват. Отиват в някакво помещение. Започват да се пазарят за цените на антиките, като се съсредоточават върху релеф на древна хедска глава. Гилмор снима със скрита камера. Камерата показва как той се тресе от страх, чува се тежко дишане. Гилмор пита: „Ще могат ли да я пренесат в Европа?”. Чува се отговор: „Може би в България!”. Тръгва си. Сирийските активисти, които са му уредили срещата, го качват в автомобил. В 15:24:16 Гилмор казва: „Можех да купя главата. Споменаха, че могат да я пренесат през България. Все едно това е нищо. Сякаш са използвали този канал и преди. После си спомних...”

В 15:24:31 ч. Гилмор е в някакъв коридор. Държи мобилен телефон пред устата си и казва: „Вдигни си проклетия телефон! Звъня на полицията в малък град на име Шумен. Миналия март там се е провела акция и полицията е намерила много антики, но разбира се, не ми казаха всичко..”

В кадър се отваря географска карта. В нея се очертават границите на България.

15:24:49 ч. Гилмор коментира: „Заради географското си положение, България отдавна е портал към богатите европейски пазари. Днес потокът от незаконни стоки се контролира от престъпни организации, с които не е добре да се заяждаш. Разследването ми е на път да стане опасно.”

Следващият кадър е от Шумен. Камерата снима нощния град.

В 15:25:08 ч. Гилмор казва: „Намирам се в Шумен, България. В долния ляв ъгъл на екрана се изписва „Shumen, Bulgaria”.

В 15:25:14 ч. Гилмор върви по пусти улици на нощен Шумен и казва: "България е транзитна точка за престъпни банди, които пренасят всичко - оръжия, наркотици, хора и какво ли не."

В кадър дават трима души, които стоят на една маса. В горния десен ъгъл е изписано „МВР Пресцентър“. Вероятно това са кадри от пресконференция. Продължителността им е кратка.

Гилмор казва: „Миналия март шуменската полиция получава сведения и открива цяло съкровище от антики, покрито с черги, в един гараж.“

В шест секунди в кадър е даден човек, който обяснява, че се ограничава кръга на заподозрените лица. Преведено е и на английски: „We have narrowed down the list of possible suspect.“

Гилмор продължава: „Арестуван е един турчин. Полицията твърди, че това му е хоби и няма други провинения и че е купил антиките, докато е бил на пазар в Измир. Сега антиките са заключени в местен музей, а полицията казва, че още разследва. Трябва да разбере дали тези антики може да са от Сирия и са пренесени през Турция на път за западните пазари. Свързвам се с българска журналистка от София. Тя ще ми превежда, имам нужда от помощта ѝ, за да се ориентирам в този плашещ подземен свят.“ Дават я в кадър с изписаното ѝ име - Надя Пламенова.

Двамата - Гилмор и Пламенова са някъде в заведение и той ѝ показва лист хартия и я моли за превод. Тя чете: „Криминалисти от Шумен разкриват и спират незаконни дейности, свързани с ценни исторически предмети. Гилмор коментира: „Звучи сериозно“.

В 15:26:21 ч. камерата показва фасадата на Историческия музей в Шумен и Гилмор казва: „С помощта на Надя от музея се съгласяват да ми покажат иззетите антики.“

В кадър се виждат силуети на хора, които вървят по тъмен коридор. Гилмор пита: „Къде ги държите. Тук долу?“ Отваря се желязна решетъчна врата.

В 15:26:47 ч. Гилмор казва: „Представят ме на уредника на музея и на някакъв тип, който прилича на член на пънк група. Мястото му сякаш не е тук, но ми казват, че е експерт.“

Докато представя специалистите в музея, в кадър дават жена. В долния ляв ъгъл пише: „Zhenya Zhekova - Curator, Shumen, Muzeum“. След това мъж с дълга коса, надпис в ляво долу: „Stanimir Stoychev Archeologist Shumen, Muzeum“. Археологът Станмир Стойчев обяснява за откритите артефакти, за патината, за надписите. Той изразява мнение, че тези ценни антики може би идват от Ирак. Гилмор изразява съмнение, че антиките са фалшификати, Стойчев смята, че са оригинали. Започва разговор за цената на антиките. Гилмор пита: „Възможно ли е тези и другите антики да са крадени от Сирия и Ирак и после да се пренасят през Турция и България на път за Европа. Жекова отговаря: „Да, възможно е. Може би това е един от каналите, по които стигат до Европа.“

В 15:29:07 Гилмор и Пламенова излизат от музея. Водят следния диалог:

Гилмор: „Леко съм шокиран. Видяхме невероятни антики, които стоят в мазе. От римската ера са.“

Пламенова: „Какво Ви казва интуицията за това?“

Гилмор: „Трябва да говоря с полицията в Шумен.“ Обръща се към операторите: „Не снимайте повече, защото няма да ни пуснат, ако видят камери. Притесняват се.“ След това той заключава: „Полицайте отказват да говорят пред камера.“

В кадър от високо дават Шумен. Вижда се висока недостроена сграда. След това отново снимките са от тъмен и неприветлив град.

Гилмор продължава: "Питах ги дали гаражът на турчина е част от много по-голям канал. Те отрекоха ядосано и ми казаха да потърся турчина, ако искам още отговори. Казаха ми, че всеки ден се разписва при своя надзорник в Шумен."

Журналистката му намира статия чрез интернет със заглавие „Гаражът Лувър в Шумен”.

В 15:30:39 ч. Надя говори с местна журналистка, отразявала случая.

В 15:31:08 ч. пред магазин, в тъмните часове на деня Гилмор разговаря по телефона с Амр. Не се чува глас на Амр.

Гилмор: „Амр, Иниго е. Опитвах се да ти звънна от Шумен, за да ти кажа как вървят нещата. Тук със сигурност стават странни неща. Полицията не иска да говори. Струва ми се, че хората се опитват да покрият това, което се случва.”

На фона на черен екран, Гилмор казва: „Оттук пренасят антики. Това е сигурно.”

Докато търсят турчина, в 15:37:05 ч. отново в кадър показват запустели улици с дупки по асфалта, запуснати сгради, неизрязани храсти.

В 15:37:35 ч. Гилмор казва: „Това е доста беден квартал. До гаража има жилищни блокове, които се рушат, турчинът живее тук. Ако говоря с него, може да запълня някои празнини в разследването си.”

Стоят пред вход на жилищна сграда, търсят името на турчина по звънците.

В 15:38:19 ч. Гилмор казва: „Някакви съмнителни типове ни наблюдават”. Дават лице на мъж, скрито със специален ефект.

Гилмор казва: „Внимателно, внимателно...”

Надя Пламенова: „Какво предлагате да направим, кой от нас ще се бие с него?”

В 15:38:51 ч. по думите на автора, към екипа се е приближил неизвестен местен човек, който казва, че му е писнало от лъжите и може да разкрие тайна, която ще разобличи важни хора в града. Обяснява, че ако някой разбере, че е говорил с екипа, с него е свършено. Въпросният човек не е показан в кадър и не се среща с Иниго Гилмор в бара, където са си определили среща преди това. Телефонът на Надя Пламенова звъни, тя казва: „Няма да дойде. Каза, че е много разтревожен. Искан да му се обадим на друг номер. Може би е по-безопасен.” Гилмор звъни. Човекът от отсрещната страна е с променен глас, трудно се разбира какво казва на български, но отдолу тече превод на английски, от него става ясно, че човекът не се страхува за собствения си живот, а за този на семейството си. "Те са добре организирана мафия", казва мъжът. В 15:40 го питат какво е станало с турския гражданин. Човекът отговаря, че е в Истанбул и че никога не осъждат иманярите. Питат го защо полицаите твърдят, че той ходи всеки ден и се подписва.

В 15:41:51 Гилмор казва: „Не мога да повярвам...Излиза, че турчинът през цялото време е бил в Турция. На кого може да се вярва в Шумен? Полицията и този човек не ни помагат. Надя е единственият човек, който не ме подведе.”

Гилмор тръгва, показват го как върви по улицата. След това в кадър е сцена от нощно заведение, хора танцуват, тъмно е, музиката забавя ритъма.

В 15:42:02 ч. дават фасадата на хотел „Централ”. Иниго Гилмор си подрежда дрехите и казва: „Събудих се доволен, защото снощи започнах да се боя, че може да се събудя в канавка. Научихме много, но все още далеч не е ясно какво точно се е случило тук. Ако турчинът е изчезнал, то това е нещо сериозно, както и доста смущаващо, защото в полицията ни казаха, че всеки ден се разписвал при надзорник. Само една от страните може да е права. Време е да се махна от този съмнителен град. И преди съм разследвал такива неща, но на това място се чувствам наистина неприятно. Време е да се спасяваме. Стомахът ми се бунтува. Не знам от какво е. Ядох нещо като кебап. О, Боже!” (Докато енергично събира дрехите си в хотелска стая, по

време на думите му, че стомахът му се бунтува, се е подпрял на врата, хваща главата си в ръце, застава на пода на колене над куфара си, полага глава на него и пъшка).

Действието пак се прехвърля в Газиантеп, Турция. Гилмор се среща отново със сирийските активисти, които му показват видео (отново тайно записано), което показва как се купуват нелегално антики. Говорят за цените и начина на продаването им. Гилмор прави изводи, свързани с убийствата, унищожаването и разпродаването на движимо културно наследство на Сирия от ИДИЛ.

В 15:45:34 Гилмор казва: „Най-последно се прибирам у дома, но в ума ми се върти една притеснителна мисъл. Крадените сирийски антики стигат чак до тук и колекционерите ни ги купуват. Със сигурност знаят, че това са кървави антики!”

Вече в Лондон, Гилмор се среща с професор Марк Алтуийл, препоръчан за разговор от сирийския активист. Той притежава познания по история на Близкия Изток и съдейства на полицията при разпознаване на предмети. Гилмор се надява да научи повече за хедската глава и дали антиките от гаража в Шумен са истински. Професорът изразява категоричното си мнение, че антиките са крадени. Говорят за това, че на територията на Лондон е най-големият пазар за изкуство. Той му разказва и показва декоративна гредка - културна ценност. Тръгват по дирите на този предмет, влизат в магазин с антики и снимат тайно с камера. Звъни в полицията, но оттам го отклоняват за по-късно. Това казва Иниго Гилмор, без да се чува глас от отсрещната страна.

Тръгва на среща с Тасула Хаджитофи, която е представена като адвокат по културата, която проследява крадени антики. Тя му обяснява как работи като събира малки парчета информация и ги съединява. От разговора между двамата става ясно, че въпросната гредка, която са издирвали с проф. Марк Алтуийл, е спасена от Хаджитофи понеже тя се е обадила в Скотланд Ярд.

В 15:58:11 ч. след като става ясно, че една антика е спасена в Лондон, лицето на двамата се появяват задоволителни усмивки, държат чаша червено вино, следва наздравица.

В 15:58:18 ч. Гилмор казва: „Много исках да хвана дилърът на антики на местопрестъплението, но по-важното е, че гредата не е на пазара. Това е една малка победа в голямата невидима война. Тасула е отдала живота си на борбата, а аз едва сега започвам. Мисля за Амр и пазителите на фронтната линия, мисля за турчина и за корупцията в институциите, които смятат истината под килима. Черният пазар на крадени антики е по-голям, по-сложен и по-коварен, отколкото съм си представял, но какво можем да направим. Да, ИДИЛ трябва да бъде съдена за подобни престъпления, но купувачите и дилърите също трябва да бъдат разобличени и наказани.”

От 15:58:46 ч. до 15:58:54 ч., докато говори за черния пазар, който е коварен и сложен, във филма вървят кадри от Историческия музей в Шумен и центъра на града без на екрана да се изписва обозначение откъде са кадрите.

Свидетелката ..., заемаща длъжност "главен инспектор" в Съвета за електронни медии, приела, че излъченият филм внушава национална нетърпимост, тъй като във филма се изопачавали факти без задължителните за едно журналистическо разследване доказателства, манипулирала се аудиторията чрез различни внушения, изграждал се конкретен имидж на страната и конкретен град, без мотиви за посочените факти. Предвид горното свидетелката счела, че дружеството - жалбоподател е нарушило разпоредбата на чл. 17 ал. 2 ЗРТ.

До управителите на дружеството била изпратена покана изх. № НД - 05-94-00-206/27.09.2016г. в тридневен срок от получаването ѝ управителите или упълномощено от тях лице да се яви за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. Поканата била получена на 28.09.2016г.

На 03.10.2016г. в присъствие на упълномощен представител на дружеството свидетелката съставила АУАН № НД - 01-61/03.10.2016г. за

нарушение на разпоредбата на чл. 17 ал. 2 ЗРТ в частта "предоставяне за разпространение на предавания, внушаващи национална нетърпимост". Актът бил предявен на пълномощника и подписан от него. В срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН били депозирани възражения срещу констатациите в съставения акт за установяване на административно нарушение, с доводи, сходни на изложените в жалбата, въз основа на която е образувано съдебното производство.

След преценка, че същите са неоснователни. било издадено атакуваното наказателно постановление, с което на дружеството била наложена имуществена санкция в размер на 3000, 00 лева за нарушението по чл. 17 ал. 2 ЗРТ.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: гласни - показанията на свидетелката депозирани в съдебно заседание, писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, както и от заключението на СТЕ, изготвена от вещото лице , което съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено. Съдът кредитира в пълнота приобщените по делото доказателства, като не се констатират основания за дискредитиране на кое да е от тях. Както гласните, така и писмените доказателства по делото, и експертното заключение са еднопосочни, вътрешно непротиворечиви и сочат в пълнота на възприетата от съда фактическа обстановка. Предвид горното и с оглед извода за безпротиворечива доказателствена съвкупност и по аргумент от противното от разпоредбата на чл. 305 ал. 3 НПК по-подробен анализ на доказателствата по делото съдът не дължи да излага.

Впрочем, фактическата обстановка по делото поначало не е предмет на спор между страните - не се оспорва излъчването на предаване с възпроизведеното в АУАН и НП съдържание. Спорът между страните в настоящото производство касае правилното приложение на материалния закон.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

При разглеждане на дела срещу наказателни постановления, районният съд е винаги инстанция по същество - чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

В настоящото производство не са предмет на спор между страните компетентността на актосъставителя и на АНО. АУАН е съставен от компетентно лице съгласно разпоредбата на чл. 127, ал. 1 ЗРТ, според която нарушенията се констатират от длъжностни лица при СЕМ, каквато е свидетелката , на длъжност "старши инспектор " в СЕМ, съставила процесния АУАН. В тази връзка по делото е представена и Заповед № РД - 13-75/12.09.2016г., с която свидетелката Панайотова - Савова е оправомощена да съставя актове за установяване на административни нарушения на доставчиците на медийни услуги. В съответствие с изискванията на чл. 127 ал. 2 ЗРТ НП е издадено от Председателя на СЕМ /решение № РД - 05-79/09.05.2016г./.

Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН - нарушението е извършено на 10.07.2016г., АУАН е съставен на 03.10.2016г., а НП е издадено на 07.03.2017г.

Същевременно съдът не констатира при издаването на АУАН и НП да са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на атакуваното НП. Така, както в АУАН, така и в НП, се съдържа подробно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които същото е извършено, както и посочване на преценените от актосъставителя и АНО като нарушени правни норми. Налице е пълна идентичност между описанието на нарушението в АУАН и в издаденото НП. Съдът не споделя доводите в жалбата за липса на описание на нарушението. Нарушението е описано с

посочване на времето на извършването му, като както в АУАН, така и в НП е възпроизведено част от съдържанието на филма: "Изследовател: Кървави антики", като с удебелен и получер шрифт актосъставителят и наказващият орган са посочили онези фрази и телевизионни похвати, които според тях внушават национална нетърпимост. Предвид горното съдът намира, че нарушението е описано съобразно изискванията по чл. 42 ал. 1 т. 4 ЗАНН и чл. 57 ал. 1 т. 5 ЗАНН, с посочване на всички съставомерни признаци, по начин, че на санкционираното юридическо лице да е ясно предявено вмененото му административно обвинение.

Въпреки извода на решаващия състав, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съдът намери, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 17 ал. 2 от ЗРТ доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаване или предоставяне за разпространение на предавания в нарушение на принципите на чл. 10 и предавания, внушаващи национална, политическа, етническа, религиозна и расова нетърпимост, възхваляващи или оневиняващи жестокост или насилие, или на предавания, които са неблагоприятни или създават опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, съгласно критериите по чл. 32, ал. 5. Съгласно чл. 4 ал. 1 ЗРТ доставчик на медийни услуги е физическо лице - едноличен търговец, или юридическо лице, което носи редакционна отговорност за избора на съдържанието на медийната услуга и определя начина, по който тя е организирана. Редакционна отговорност е упражняването на ефективен контрол както върху избора на предавания, така и върху тяхната организация както в хронологичен ред при линейни услуги, така и в каталог при медийни услуги по заявка. На дружеството - жалбоподател в вменено нарушение на чл. 17 ал. 2 ЗРТ в частта: "предоставяне за разпространение на предавания, внушаващи национална нетърпимост". В ДР на ЗРТ липсват легални дефиниция на понятието "нетърпимост", както и на "национална нетърпимост", поради което значението им следва да се извлече въз основа на тълковния речник, т.е. непоносимост, която в случая следва да е насочена към всички индивиди, включени в дадена общност, обединени по признак национална принадлежност. Съгласно съдебната практика за да е осъществен състава на нарушението по чл. 17 ал. 2 ЗРТ, следва да са налице послания от радио- или телевизионния екран, които биха могли да предизвикват нетърпимост към определени категории граждани, и които всъщност представляват т.нар. „реч на омразата”, защото поставят в отрицателен аспект под един знаменател всички представители на дадена група, в конкретния случай обособена по признак национална принадлежност. В тази хипотеза /когато се касае за внушаване на нетърпимост/ правото на свободно изразяване на мнение следва да търпи едно легитимно и необходимо ограничаване, тъй като независимо от неговата ценност същото не е абсолютно. Неговите граници се определят от ограниченията за упражняването му, въведени от КРБ, от субективните права на членовете на обществото, които могат да бъдат засегнати от правото на свободно изразяване на мнение.

Съдът намира, че в конкретния случай, излъчвайки инкриминирания филм, медийният оператор е гарантирал правото на свободно изразяване на мнение и гарантиране на правото на информация, както изисква чл. 10 ал. 1 т. 1 и т. 2 ЗРТ, като същевременно не е нарушил забраната по чл. 17 ал. 2 ЗРТ. В излъчения епизод не се съдържат обидни квалификации /и въобще каквито и да е квалификации/ и обобщения по отношение на българската нация. Участниците в инкриминирания епизод /било то събеседници на разследващия журналист или не/ не получават еднозначна отрицателна оценка, още по-малко на база тяхната принадлежност към българската нация. Твърденията, инкриминирани от наказващия орган - че заради географското си

положение България отдавна е портал към богатите европейски пазари, че е транзитна точка за престъпни банди - не може да се приеме, че внушават национална нетърпимост. Същите представляват твърдения във връзка със значими за обществото теми и по горните мотиви не могат да останат встрани от разследващата журналистика, която претендира да има във фокуса си именно актуалните за обществото въпроси. Не на последно място тези твърдения не се свързват от разследващия журналист с българската нация, с българите, като нейни представители, а единствено и само с географското положение на страната ни, което е такова, че ѝ отрежда ролята на портал между Изтока и Запада.

По подобен начин съдът прецени и твърдението на разследващия журналист, че "потокът от незаконни стоки се контролира от престъпни организации, с които не е добре да се заяждаш." На първо място, от филма става ясно, че антиките единствено биват транспортирани през територията на България, докато с дилърите журналистът се среща на територията на Турция. Не се твърди престъпните организации да се ръководят или дори в тях да членуват български граждани. На следващо място, само по себе си твърдението за престъпна дейност на територията на коя да е държава не е годно да внуши национална нетърпимост, освен ако не се твърди да е иманентна и присъща черта на гражданите на съответната държава, доколкото престъпността е отрицателно обществено явление, което не се ограничава до конкретни географски граници и не може да се счете, че е поставено в зависимост от националната принадлежност на индивида.

На следващо място тезата си за внушението на национална нетърпимост наказващият орган базира и на оценката на журналиста по отношение на археолога С. Стойчев: "някакъв тип, който прилича на член на пънк група. Мястото му сякаш не е тук...". На първо място отново не се откриват отрицателни оценки и квалификации, насочени към българската нация или към археолога Стойчев на база неговата принадлежност към българската нация. Отделно, единствено твърдението, че дадено лице прилича или дори че реално е член на пънк група не е от естество да внуши нетърпимост. "Пънк" е младежка субкултура, зародила се в САЩ, Великобритания и Австралия, като с думата наред с музикалния жанр се обозначава и принадлежността към субкултурата. В едно общество, което признава, зачита и гарантира правото на свободно изразяване на мнение, принадлежността към музикалното течение или към специфичната философия и идеология, не е от естество да внуши нетърпимост, още по-малко по белег националност.

По-нататък, твърденията във филма - за отказа на полицията "да говори", за това, че хората се опитват да покрият това, което се случва, за "съмнителни типове", които наблюдават журналиста, за това, че Шумен е един "съмнителен град", също не внушават национална нетърпимост. Градът е определен като "съмнителен" не за това, че се касае за български град, а заради това, че Гилмор не успява да установи безпротиворечиво всички обстоятелства от значение за воденото от него разследване и включително получава разнопосочна информация за едно и също обстоятелство - местоположението на "турчина", у когото полицията е открила антики. Типовете са "съмнителни" не защото са българи /впрочем, във филма въобще не се засяга въпроса за тяхната национална принадлежност/, а заради обстоятелствата, при които Гилмор ги наблюдава. Отказът на полицията да "говори" отново не е обяснен и мотивиран в излъчения филм с това, че се касае за органи на реда на територията на РБългария, а с подозренията на журналиста за прикриване на случващото се.

Съдът намира, че при преценката дали излъченият медиен продукт внушава национална нетърпимост следва да се вземе предвид цялостното съдържание на филма, а не единствено частите, цитирани от актосъставителя и наказващия орган. Видно е, че действието във филма се развива в различни географски локации - в

Турция, близо до сирийската граница, където се намират дилърите на антики и където разследващият журналист Гилмор се среща с тях; в България - където известно време преди репортажа, при проведена полицейска акция са установени множество антики /за които разследващият журналист подозира, че са с произход от Близкия Изток/ и в Лондон, където се продават антиките, идващи от Сирия, и където в конкретния случай се предлага за продажба декоративна греда, за която има подозрения, че е открадната от Сирия. И в трите географски локации, които посещава журналистът, се разкриват отрицателни обществени явления - в Турция развиват дейността си дилърите на културни ценности, през България преминават каналите за износ на антиките, а в Лондон антиките биват продадени. Съдът не може да сподели тезата на наказващия орган, че като антипод на България е представен Лондон - видно е, че и в Лондон се търгува с културни ценности, като в конкретния случай антиката е спасена единствено благодарение намесата на Скотланд Ярд.

Не може да се приеме, че излъченият филм съдържа отрицателни оценки и обобщения по отношение на българската нация /респ. - внушава национална нетърпимост/ и предвид факта, че в излъчения филм не се абсолютизират и обобщават всички лица, които среща разследващия журналист. Наред със "съмнителните типове" в България Гилмор среща и журналистката Надя Пламенова, която му помага в неговото разследване, и която е "единственият човек, който не го е подвел". В началото на изложението си за България журналистът посочва, че миналия март в гр. Шумен се е провела акция на полицията и са открити много антики. За непредубедения зрител остава впечатлението, че макар в страната да са намерили място и отрицателни обществени явления, каквито са престъпността и незаконният пренос на антики и културни ценности, то се констатират усилия както на Държавата, така и на обществено ангажираните личности, към тяхното преустановяване, което не може да се приеме за внушаване на национална нетърпимост, а дори напротив – рисува картина на едно нормално общество, в което обществен и държавен ресурс са ангажирани с това да преодолеем отрицателните и порочни обществени явления.

Тезата на наказващия орган за внушаване на национална нетърпимост почива и на начина, по който е показан град Шумен - през нощта, в тъмни краски, улици с дупки, неосветени райони, недостроени сгради. Отново следва да се изтъкне, че това не са характеристики, които журналистът свързва с българската нация и Държава, а единствено журналистически похвати с цел привличане вниманието на зрителите и засилване внушенията на филма. Шумен е показан през нощта и в тъмни краски не защото е град в България, а заради това, че журналистът има подозрения, че в този град се съхраняват антики от Близкия Изток, предназначени за Западните пазари, че в същия град се намират хората, пряко ангажирани с дейността по транспортирането на "кървавите антики", средствата от продажбата на които се използват за финансиране на терористичната организация ИДИЛ. Видно и от заключението на СТЕ на финала на филма, когато авторът говори за черния пазар на антики, който е „по-голям, сложен и коварен от очакваното“, на екрана липсват означения, че излъчените кадри са конкретно от гр. Шумен, България, с което да се приеме, че се цели в съзнанието на зрителя черния пазар за антики да се съотнесе и свърже единствено с България.

Съдът не споделя и довода на наказващия орган, че твърденията във филма на Гилмор са лишени от фактическа основа, поради което са нарушени журналистическите изисквания за обективност, точност и нетендициозност, като единствено се цели да се манипулира аудиторията, като се насажда национална нетърпимост към българите и България. На първо място не може да бъде споделена тезата за липса на фактическа обосновка – факт са проведените в града полицейски акции, при които са установени антики, по отношение на които и археологът Стойчев заявява във филма, че са оригинални и вероятно с произход от Близкия изток. Във

филма разследващият журналист се среща с различни лица – дилъри на антики, продавачите им в Лондон, археолози, други журналисти, ангажирани по темата, с оглед на което не може да се сподели и тезата, че с представения филм едностранно и манипулативно се представя тезата на автора, която освен всички друго внушава национална нетърпимост. Следва да се държи сметка и че се касае за разследваща журналистика, при която журналистът провежда разследване, тепърва установява и представя на обществото факти и обстоятелства по значими теми, като в повече случаи установяванията, до които достига, не са безспорни и общоизвестни за обществото.

Съгласно чл. 10 ал. 1 т. 1 и т. 2 ЗРТ при осъществяване на своята дейност доставчиците на медийни услуги се ръководят от принципите на гарантиране на правото на свободно изразяване на мнение и на гарантиране на правото на информацията - конституционно прогласени съответно в чл. 39 и чл. 41 КРБ. Средствата за масова информация осъществяват правото и на личността, и на социалната общност да бъдат информирани, включително и чрез средствата за масова информация, по въпроси, които представляват интерес. Съгласно решение № 7 по к.д. № 1/1996г. на КС на РБ свободата на словото представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и е едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек. Тя важи не само за "информация" или "идеи", които намират благоприятен прием или не се считат за обидни или са приемани с безразличие, но също така и за тези, които обиждат, шокират или смушават държавата или която и да е друга част от населението. Ето защо съдът намира, че в настоящия случай, излъчвайки филма: "Изследовател: Кървави антики" дружеството - въззивник не е осъществило нарушение по чл. 17 ал. 2 ЗРТ и не е представило за разпространение предаване, внушаващо национална нетърпимост", а е осъществило дейността си в съответствие с принципите по чл. 10 ал. 1 ЗРТ, като е предоставило възможност на зрителите да получат информация по въпрос от обществена значимост, намерил отзвук и в множество други медии. С оглед изложеното, като е ангажирал административнонаказателната отговорност на въззивника за нарушение на чл. 17 ал. 2 ЗРТ, наказващият орган е приложил неправилно материалния закон, поради което и обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

При този изход сторените в хода на производството разноси следва да останат в тежест на Държавата.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № РД-10-20/07.03.2017г., издадено от председател на Съвет за електронни медии, с което на основание чл. 126 ал. 1 вр. чл. 127 ал. 2 ЗРТ на "Фокс Нетуъркс Груп България" ЕООД, ЕИК 131431836, е наложена имуществена санкция в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 17 ал. 2 ЗРТ в частта "предоставяне за разпространение на предавания, внушаващи национална нетърпимост".

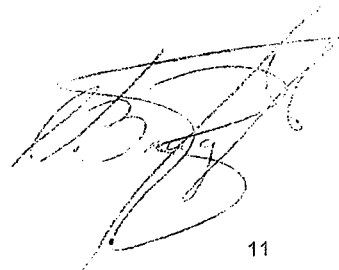
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София - град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

16.04.2018г.

(4)



РАЙОНЕН СЪДИЯ:



РЕШЕНИЕ № 2552

гр. София, 16.04.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-София-град, IV касационен състав в публичното съдебно заседание на девети март през две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИН НЕСТОРОВ

ЧЛЕНОВЕ: БРАНИМИРА МИТУШЕВА
ЗОРНИЦА ДОЙЧИНОВА

при секретаря Красимира Савова и в присъствието на прокурор КАЙНАКЧИЕВА, като разгледа докладваното от съдия МИТУШЕВА кнахд № 1262 по описа за 2018 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СЪВЕТА ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ /СЕМ/, чрез пълномощника юрк. срещу РЕШЕНИЕ от 11.12.2017 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 94-ти състав по НАХД № 6430/2017 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението, поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди се, че в конкретния случай е използван информационен повод – наличието на данни за извършено престъпление на територията на България, за да се представи страната ни като държава, в която престъпността е нещо нормално и често срещано, а властите проявяват търпимост към нея; обикновените хора и в частност журналистите са изложени на опасност; всички ги е страх и никой не желае да съдейства на полицията, нито на журналистиката за разкриване на евентуално престъпление. Касаторът счита, че от описаните в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателно постановление сцени, реплики, разказани истории, филмът „Изследовател: Кървави антики“ цели да манипулира аудиторията единствено чрез внушения, без никакви доказателства за случващото се според журналиста, като по този начин създава изключително отрицателен имидж на България и се

внушава национална нетърпимост. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се потвърди.

Ответникът – „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмен отговор.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно решение от 11.12.2017 г. СРС, НО, 94-ти състав, по НАХД № 6430/2017 г. е **ОТМЕНИЛ** наказателно постановление /НП/ № РД-10-20/07.03.2017 г., издадено от председателя на СЕМ, с което на „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, на основание чл. 126, ал. 1 от Закона за радиото и телевизията /ЗРТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 3000 лева, за нарушение на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля , както и писмените доказателства, представени по делото. Назначена и изслушана е съдебна експертиза, по която е снет на хартиен носител видеоматериала, извършен е анализ за наличието на извършени манипулации на изследвания запис. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че жалбоподателят „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, в качеството на доставчик на медийни услуги, не е извършил нарушение по смисъла на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ, а в хода на административнонаказателното производство наказващият орган е приложил неправилно материалния закон.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция, на основание чл. 220 от АПК, приема за доказани и установени фактите, изложени от **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД** и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

На 14.07.2016 г. в гр. София, в административната сграда на СЕМ бил извършен преглед на запис от интегрираната система за мониторинг на СЕМ на програма „Нешънъл Джиографик“ на

доставчика на медийни услуги „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, при което било установено, че на 10.07.2016 г. за времето от 15:00:38 часа до 15:59:25 часа по програма „Нешънъл Джиографик“ бил предоставен за разпространение филмът: „Изследовател: Кървави антики“. Филмът имал за цел да покаже как купувачите на антики в Европа и Америка спомагат за финансирането на най-страховитата терористична групировка на века ИДИЛ. В документалната лента географските локации, където работи екипът на Нешънъл Джиографик, могат условно да се разделят на три: „място на началото на трафика“ /Турция, Газиантеп/, „място на осъществяване на трафика“ /България, Шумен/, „място на реализирания трафик“ /Англия, Лондон/. Автор на филма е Иниго Гилмор, който определя себе си като разследващ журналист. С разпространението на документалния филм от поредицата „Изследовател: Кървави антики“, чието съдържание изцяло е възпроизведено от административния орган, в който се изопачават факти без задължителните за едно журналистическо разследване доказателства, е прието, че се манипулира аудиторията чрез различни внушения, изгражда се отрицателен имидж на страната и конкретен град, без мотиви за посочените факти, като по този начин се внушава национална нетърпимост. Служителят на СЕМ преценил, че „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като доставчик на медийни услуги, чрез излъчения филм, е нарушил разпоредбата на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ в частта – предоставяне за разпространение на предавания, внушаващи национална нетърпимост. Съставен е АУАН № НД-01-61/03.10.2016 г., а въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното наказателно постановление.

При правилно установена от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 94-ти състав фактическа обстановка, настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. Софийски районен съд по съществуващото на спора и във връзка с изложените касационни доводи е развил правилни съображения, които напълно се споделят от настоящата инстанция. Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаване или *предоставяне за разпространение на предавания в нарушение на принципите на чл. 10 и предавания, внушаващи национална, политическа, етническа, религиозна и расова нетърпимост, възхваляващи или оневиняващи жестокост или насилие, или на предавания, които са неблагоприятни или създават опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, съгласно критериите по чл. 32, ал. 5. Принципите, от които следват да се ръководят доставчиците на медийни услуги при осъществяване на*

своята дейност са: 1. гарантиране на правото на свободно изразяване на мнение; 2. гарантиране на правото на информация; 3. запазване на тайната на източника на информация; 4. защита на личната неприкосновеност на гражданите; 5. недопускане на предавания, внушаващи нетърпимост между гражданите; 6. недопускане на предавания, които противоречат на добрите нрави, особено ако съдържат порнография, възхваляват или оневиняват жестокост или насилие или подбуждат към ненавист въз основа на расов, полов, религиозен или национален признак; 7. гарантиране на правото на отговор в програмите; 8. гарантиране на авторските и сродните им права в предаванията и програмите; 9. съхраняване на чистотата на българския език. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗРТ дава определение на понятието „доставчик на медийни услуги“ и го определя като физическо лице - едноличен търговец, или юридическо лице, което носи редакционна отговорност за избора на съдържанието на медийната услуга и определя начина, по който тя е организирана. Редакционна отговорност е упражняването на ефективен контрол както върху избора на предавания, така и върху тяхната организация както в хронологичен ред при линейни услуги, така и в каталог при медийни услуги по заявка. Безспорно по делото се установява, че касаторът „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД отговаря на изискванията по чл. 4, ал. 1 от ЗРТ и се явява доставчик на медийни услуги, при което следва да носи отговорност за излъчения документален филм от поредицата „Изследовател: Кървави антики“. Както правилно е посочил СРС, излъчвайки инкриминирания филм, медийният оператор е спазил принципите по чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗРТ, а именно - гарантиране на правото на свободно изразяване на мнение и гарантиране на правото на информация. Не са налице съставомерните признаци от обективната страна на твърдяното нарушение по чл. 17, ал. 2 от ЗРТ. От буквалното тълкуване на въпросната разпоредба се налага извод, че доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаването или предоставянето за разпространение на определени категории предавания – първата категория, такива, които нарушават принципите на чл. 10 от ЗРТ; и втората категория предавания - внушаващи точно определена нетърпимост /национална, политическа, етническа, религиозна и расова/. Безспорно, след извършен цялостен анализ на филма „Изследовател: Кървави антики“, настоящата съдебна инстанция намира, че „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е целяла единствено да предостави възможността на зрителите да получат информация по обществено значим въпрос, който видно от приложените множество публикации във вестници и електронни информационни издания, е намерил широк отзвук. Във филма не се

откриват отрицателни оценки и квалификации, насочени към българската нация, към българите или отделни нейни представителни, а само се посочва, че с оглед географското си положение страната ни се използва за транзитна точка на престъпни банди, както правилно е отбелязал първоинстанционният съд. Участниците във филма не получават еднозначна отрицателна оценка, та била и тя на база българска принадлежност. За да е налице изискваната от закона „национална нетърпимост“, следва да бъде доказано наличие на непоносимост към всички индивиди от дадена общност на база тяхната национална принадлежност, което в настоящият казус не съществува и не е било целено. Видно от съдържанието на филма, действието се развива в различни географски локации, които бяха посочени по-горе, и разследването показва, че дейността на престъпните организации е глобален проблем, който обаче не може да внуши национална нетърпимост доколкото не е ограничена с конкретни географски граници на една държава. Първоинстанционният съд акцентира върху отделни сюжети от филма, обсъжда ги подробно и мотивира извод за липсата на твърдяната от наказващия орган внушеност за национална нетърпимост към българския народ, България и индивиди, принадлежащи към българската нация. Поради това неправилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на „ФОКС НЕТУЪРКС ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ** от 11.12.2017 г. на СРС, НО, 94-ти състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

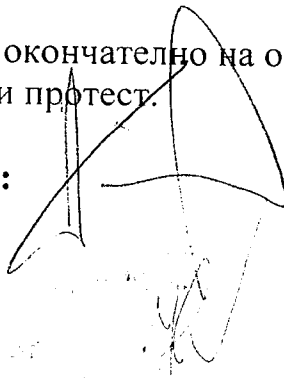
По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, IV Касационен състав**, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

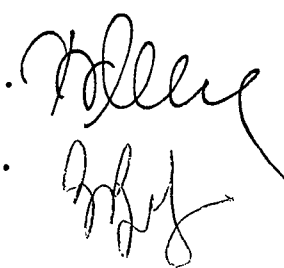
ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 11.12.2017 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**, НО, 94-ти състав по НАХД № 6430/2017 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:



ЧЛЕНОВЕ: 1.



2.

